

Rozhovor pani Laura, 10.12.2020, Google meet, 17:00, L – ja, La – Laura, K- Karolína

L: Dobrý deň.

La: Dobrý večer, alebo dobrý den ešte :D Slyšíte mně?

L: Áno áno, výborne, aj vidím :D.

La: Jo kdyby jste mně neslyšeli, tak řekněte, já si s tím snad nějak poradím.

L: Snád' nebudú žiadne problémy teda, minule nám to s respondentkou trošku sekalo, ale dúfam že bude ok. Ešte počkáme na kolegynku, ale zatiaľ Vás teda vítam a ďakujeme, že ste teda súhlasili s účasťou na výskume.

La: Rádo se stalo 😊 Jestli není problém takhle online, úplně v pohodě. Á už tady máme 😊

K: Dobrý den!

La: Dobrý den.

L: No vitaj, tak môžeme asi rovno začať. Ja by som sa tak na úvod spýtala také základné info o vašej rodine, že kedy a ako vznikla a kto do nej patrí?

La: Dobrá. Tak vznikla trošku jinak než v jakým je složení teď :D. Ja mám teda svoji bývalou partnerku, se kterou jsme byly v roku, ježiš kdy to bylo, to jsou počty...v roku 2010 jsme se tak nějak jako daly dohromady a dva roky na to se nám narodila první dcera a tři roky, teda po třech letech vztahu se narodila druhá, 2012 první a 2015 druhá. A takhle jsme žily no... dejme tomu nějakých 8-9 let a my jsme se pak teda s partnerkou rozešly, ale holky se s ní teda normálně vydaj a teď žiju se současnou partnerkou, která už je s námi, v podstatě braná i od holek jako součást rodiny. Takže takhle ve skratce, klidně jestli to potřebujete nějak rozebrat dál , tak se ptejte :D.

L: Takže holky teda ostali s vami, ako to chápem dobre?

La: Ano, ano, já jsem biologická matka, takže tam to bylo v podstatě tak nějak jako jasný , že holky zůstanou se mnou, ale partnerka bývalá se nastěhovala kousíček jako odsud, takže téměř denne když to jako čas dovolí, tak se s holkama vídá, i na víkendy si je bere. Takže tam je to taková trošku střídavá péče v úvozokách no bez nějakých soudních papírů , je to jen v rámci naší dohody, ale funguje to 😊

K: A jak holky oslovujou partnerky? Oboum říkaj mami?

Le: Ne, ne jménem jim říkaj oboum. Mně teda říkaj mami a předchozí partnerce i poslední říkaj křestním jménem.

L: Takže holky chodia už obidve do školy ak správne rátam? Vlastne nie.

La: Ne, jedna je škola, a jedna je školka 😊

L: Áno. Uhm dobre... Takže vzťahy majú dobré aj s so súčasnou partnerkou?

La: Ano, ano. Ono se na tom muselo trošku pracovat, nebylo to ze dne na den, protože logicky jako pro každé dítě pro ně ten rozchod byl trošku takovej jako náročnej a protože vlastně Míšu tu bývalou partnerku ony berou jako druhou mámu, ač jí teda nikdy neřikaly mami, je to prostě jako rodič, my jsme je k tomu vždycky vedly, takže ten rozchod byl takové náročnější období asi jako v každé rodině, kde se rodiče rozvádějí, ale si to krásně sedlo a vycházejí teda výborně s oběma za což jsem hrozně ráda. Tohle musím říct, že opravdu funguje, co se týče dětí, tak jak má.

L: Dobře 😊. Teraz sa spýtam trošku na vás. Keby ste si mali spomenúť vaše detstvo, akú výchovu by ste povedali, že ste zažili vy?

Le: Noo, v podstatě jako naši, oni rozvedení teda nejsou, vždycky spolu byli, je tam z nich vysloveně cejtit, i jsme to s mamkou kdysi řešily, že oni ten vztah mají takovej... jsou spolu, protože děti, jo. Ne že by se neměli rádi, nebo by se k sobě chovali nějak hnusně, ale prostě jsou jako spolu, teď už je asi pozdě na to, aby ten svůj život řešili nějak jako jinak a v době kdy měli asi určitou krizi, nebo prostě pochopili, že ten vztah není ono, tak vlastně měli malý děti. My se ségrou jsme byly malý a mamka mi prostě pak na rovinu řekla, že spolu zůstali, protože jsme byly my se ségrou. A tak nějak samozřejmě to ze vztahu těch rodičů trošku cejtit. Že tá láska je taková falešná. Ale co se týče vztahu k nám, tak tam žádný problém nebyl, u nás tu výchovu vedla spíš mamka, ona je takovej jako generál. A vždycky to tak bylo a táta byl vždycky spíš v roli takovýho jako kamaráda. Ne že by jsme k němu neměly respekt to ne, ale spíš fungoval jako kamarád, než jako ten táta, na zadek jsme dostaly vždycky od mamky :D.

L: Uhm takže oni ešte spolu sú, hej?

La: Jo joo, já předpokládám, že už spolu jako budou napořád. :D

L: Aj ste to nejako pociťovali ako deti so sestrou? Ten ochablý vzťah.

Le: Musím říct, že jako děti ne, vůbec mi to nedocházelo. Ale spíš tak jako zpětně sama v sobě si hodnotím, my jsme se i po tom mým rozchodu s mamkou trochu sblížily a víc se ty témata otevřely. Takže ona mluvila o tom svém, že jak to měla s tátou, pak jsem to začala samozřejmě zpětně hodnotit všechno, že tam jsem si říkala jo vidím tam teď signály, které jako dítě jsem nevnímala, nebo možná podvědomě nevím, ale že bych si to nějak úplně uvědomovala v tu dobu, musím říct, že ne. Aspoň mě v tuhle chvíli nenapadá jako nic zásadního, že bych vnímala, že je mezi nima jako velkej problém to ne, ale spíš jako zpětně, že to bylo takový jako na oko.

L: A ako bola vnímaná homosexuálna orientácia vo vašej rodine?

La: Jak byla přijatá?

L: Aj to, ale aj tak celkovo ako sa k tomu stavali. Či to bolo témou.

La: Jak se k tomu stavěli ještě než proběhl coming out? Tak neutrálně v podstatě. My jsme se do té doby s tím jako rodina nemuseli potýkat, to jsem já s tím přišla, takže že by jsme to nějak jako rozebírali, to vůbec ne, ani jsme neměli nikoho v okolí koho by se to jako týkalo, ale že by tam měli být nějaký negativní narážky nebo nějaká cílená homofobie, to ne. Spíš tak jako neutrální, že je to v pohodě dokud se nás to netýká, že jo. Takový ten asi klasický stav. Pak přišel teda ten okamžik, když jsem s tím teda jako přišla za tima rodičema já a bylo mi tuším, ... 16 nebo 17, teď už nevím

přesně. A tam to samozřejmě jako bylo trošičku náročnější, protože moje mamka..., já jsem teda z Prahy původně, takže jako žila jsem v Praze celý život, ale mamka se sem přivdala. A původně vyrůstala na takový malý vesnička v Jižních Čechách, takže vlastně tam ty mezilidský vztahy fungovali tak principu jak to vypadá, jo. Jak na venek působím. Takže to v sobě měla dost zakořeněný, takže mám takovej pocit, nebo měla jsem to tak, že největší problém byl prostě jak teď budu vypadat. Jakože teda mám dceru homosexuální, takže to bylo takový, na to jsme trošku narazily, trvalo to takovej zhruba rok, než si to sedlo, nebyly tam žádné agrese, nebo nadávky, to vůbec ne, ale byl tam hroznej odstup... takový jako ochlazení toho vztahu a dusno. Musím říct, že to pak jako odeznělo postupně a mám teď pocit, že už je to lepší. Když jsem teda našim představila ještě tehdejší přítelkyni, tak ona byla taková fajn a veselá, tak myslím, že to tak jako pomohlo. Že viděli, že normálně fungujem, že to není takovej bubák. :D Můj táta, musím říct, že vlastně doteď nevím jak to úplně bral, protože jsme neměli takovej ten vztah jako otec dcera a o svejch pocitech jsme jako nebyli zvyklí spolu mluvit. Takže já ani nevím co to sním udělalo, protože na venek vypadal v pohodě, ale nevím. V tu dobu jsme o tom cíleně nemluvili. Pro mě to už je 20 let zpátky. Takže za tu dobu se to úplně jako nádherně změnilo v normální jako vztahy rodinné a naši jsou v podstatě úplně v klidu s každou partnerkou, co jsem jim představila i s tou současnou, berou to jako kdybych měla doma chlapa :D. Takže za ty roky se to samozřejmě krásně jako ustálilo a je vidět i na mamce, že se jí změnil pohled na tyhle věci. Protože sama, už nevím jak je to dlouho, když měnila práci, tak její ředitel, její šéf jako sám je homosexuál a ona jednak s ním má jako moc dobrý vztahy a tak se ho i v určitých situacích zastávala, prostě že ten pohled se jako změnil podle toho, že vidí, že my normálně fungujeme, že to není nic tak jako hroznýho, takže asi to chtělo čas a říkám ten začátek byl nejhorší asi jeden rok a pak už si to nějak sedlo postupně.

L: ☺ Super. Dobře, teraz by som sa spýtala na výchovu, ktorú praktizujete vy na vašich deťoch. Keby ste to mali porovnať so svojou výchovou, v čom sa líšite prípadne, alebo zhodujete?

La: V podstatě mně nenapadá nic jako zásadního, takový tý zásadní jako výchovný linky, co se týká určování nějakých hranic, nebo nastavení školy, to mám asi stejně jako měli naši vůči mně. Co tam vnímám jako jinak, to je možná takový subjektivní pohled, ale je fakt, že jsem jako od našich, nebo od toho táty neměla vyloženě takovou tu rodičovskou lásku tolik, jsem ho jako brala, že je to táta, že je to rodič, ale nebyl tam jako úplně ten vztah navázaný. Tak to doufám, že mám se svými holkama jako jinak. Povídáme si o svých pocitech, to jako jdu na plný čáře, když je něco, tak se to snažíme jako s holkama rozebrat a to jsem vlastně neměla, takže to je jediný co mám v tý výchově zásadně asi jinak a říkám, co je týče prostě školy a takovýho toho klasického slušného chování a podobně, tak to vnímám stejně tak jak mě vychovali naši, tak se to snažím tyhle základní věci jako předávat dál.

L: A keby ste mali definovať taký všeobecný cieľ vašej výchovy, tak čo by to bolo?

La: Můj cíl je vychovat silný osobnosti a slušný lidi. Prostě holky, které si se sebou nenechají zametat, ale budou mít určitou pokoru. A doufám, že se mi to podaří. To je tak ve skratce to nejdůležitější, co bych těm holkám jako předala, aby si nemyslely, že spasej svět,, že jsou to nejlepší na světě, ale na druhou stranu, aby si dokázaly jako věřit trošku. I tu sebedůvěru v samy sebe, protože já jsem tohle jako dítě moc neměla. To bych chtěla aby měly.

L: Uhm a akým spôsobom sa snažíte dosiahnuť tento cieľ?

La: Ha ha, no to už je trochu těžší otázka. Asi fakt jako musím říct, jednak že o těch věcech jako hodně mluvím, třeba ta mladší, je jí pět, tak tá kolikrát prostě nechápe takový věci, když na ní začnu mluvit o pocitech a emocích, trošku samozřejmě jako ještě nestihá, na tý starší to je hodně vnímavější, tam už jako vidím tu zpětnou vazbu, že si jako dokážeme o těchle věcech jako povídat, že ji řeknu co je důležitý, ale primárně asi jako očekávám, že to uvidí od toho jak se chovám já, co znamená, že určitý věci.. jako ukazuju jim svoje hranice, jo, že si nenechám úplně všechno líbit, tak snad prostřednictvím tohohle jako poznaj, že by to měly v tom životě dělat taky, nebo jako doufám, že ty podvědomý vzorce se trošku převezmou, protože já sem to měla spíš jako naopak, když mamka vyrůstala v rodině kde když byla dítě, tak ta její rodina byla dost jako nefunkční a ona v podstatě doteď je tak, že musí se pro všechny rozkrájet, nemá takovou tu hranici, aby prostě trošku ochránila sama sebe. A já vidím, že jí to ničí, ale to je jak když mluvíte do dubu, protože ona má to svoje zažitý už od malička a já nechci, aby tohle moje děti viděly. Prostě aby viděly, že jsem totálně jako KO jenom pro všechny ostatní a na sebe kašlu. Takže doufám, že to okoukaj.

L: Zhodujete sa s partnerkou na spôsobe výchovy? Môžete povedať aj bývalú aj súčasnú.

La: Uhm. No musím říct, že jo, teda se současnou úplně jako maximálně a s bývalou jako do té doby co jsme spolu žily, to fungovalo v pohodě, jako ono to funguje i dál v pohodě, ale jsou občas nějaký věci, na který narazíme, není to úplně, že by tam byly jako nějaký veliký rozdíly, já to příkládám spíš tomu, že už spolu nežijeme, že každá ty děti vidíme v jiných situacích, ale občas narazíme na něco na co máme rozdílný názor jak by to třeba mělo dál jako vypadat o čem by se s těma dětma mělo nebo nemělo mluvit, ale zatím tam jako nebyl žádný dramatickej problém, kterej by... že by jsme se nějak neschodovaly, ty základní věci máme nastavený podobně jak s bývalou partnerkou tak i se současnou.

L: Takže vždy ak boli nejaké nezhody s bývalou partnerkou, tak sa to odkomunikovalo nejakým spôsobom?

La: Ano, jako ta komunikace s tou bývalou partnerkou je trochu horší, ale vždycky se to nějak odkomunikovat podaří, buď je těch rozhovorů víc, ale v podstatě vždycky se na konci shodnem.

L: A nestalo sa trebárs, že by sa na niečom nezhodli bývalá a súčasná partnerka? Alebo neprichádzajú do styku?

La: Ony do styku nepřicházej vůbec, protože ta bývalá partnerka jak ose tomu vyhýbá, takže k tomuhle nedokáží, protože všechno se komunikuje přes mě a nevidím tam problém ani mezi těma názorama, že by jako jsme na něco narazily, to ne.

L: A máte aj nejakú rozdelenú nejaké úlohy alebo role s partnerkami v rámci výchovy?

La: V podstatě já to tak nějak moc nevnímám, to by vám možná líp řekly holky :D Ale jako v rámci výchovy myslíte?

L: Presne.

La: V rámci výchovy tam asi nevidím žádný rozdíl, možná ta nepřímá výchova, tím, že oni vnímaj jako fungujem, s bývalou partnerkou jak jsme fungovaly, tak tam to bylo hodně o tom rozdělení jaké panuje v běžný rodině, jako ženská role, mužská role. Máma se víc stará o děti, o domácnost a ten

chlap jako je teda víc v tý práci, tak to taky u nás fungovalo, jáj sem byla v podstatě 6 let na materský a pak do tý práce jsem nastupovala znova tak jako postupně a co se týče tohohle tak ona víc táhla tu rodinu jako finančně, takže jako věřím, že tohle taky na ně nějak působilo, ale že by to byla taková přímá výchova nějak rozdělená, to ne.

L: Dobře. Teraz by som prešla k porovnaníu s heteroparentálnymi rodinami. Myslíte si, že heteroparentálne a homoparentálne rodiny vníma spoločnosť odlišne?

La: Já si myslím, že jo ☺. Jako většina lidí určitě jo, já když to vnímám z toho svého okolí, nebo takhle já mám jako štěstí, že mám kolem sebe lidi, kteří to berou jako úplně v pohodě a normální, občas se setkám s tím takovým, ja vás beru mám vás ráda, jste super, ale myslím si, že běžný model je máma táta, ale respektuju vás. Tak to je asi to jediný, co v tom svém okolí mám, ale když to vezmu samozřejmě jako dění v český společnosti, tak já se snažím jako tohle nesledovat a nečíst různé komentáře pod příspěvkama a pod. Protože to samozřejmě není nic jako příjemného. Ale obecně to vnímám, že Češi jsou takoví, že dobrý, ale držet se od toho dál. Nepotřebuju s váma mít úplně nic společného, hrabejte si na svém písečku a jedte si svoje a nám nezasahujte do našeho normálního života. Ale říkám snažím se tyhle věci nechávat proplouvat mimo mě a spíš si řeším co já mám okolo sebe. To mám fakt v pohodě.

L: A myslíte si konkrétne vy, že vaša rodina je v niečom odlišná?

La: Asi kromě toho, že nemáme doma žádného chlapa, tak v ničem. :D To je můj pohled na nás.

L: :D Dobře. Hm, čo sa týka teraz vašich dievčat, rozprávali ste sa s nimi o tom od malička, že sú teda rôzne typy rodín, že vy ste teda dve maminky, ale že existujú aj iné? Bolo to témou?

La: Jo přesně tak. Nějak jak co začaly mluvit a začaly trochu jinak jako chápat, tak jsme tohle téma otvíraly docela často a měly jsme i máme dvě knížky o dětech, který teda žijou s dvěma maminkama. Takže v podstatě to bylo hodně častý téma, hlavně v době, kdy teda starší dcera nastoupila do školky, tak tam děti vytahovali témata jako máma táta a začalo se to tam probírat aa v podstatě to vždycky bylo úplně v pohodě, jo tak ty to máš takhle, no my tátu nemáme a jako hotovo. Když nastoupila do školy, tak tam to bylo v podstatě ten první rok, když se tam seznámila s těma novejšma dětma a v podstatě v tomhle věku to maj ty děti to vnímaj trochu jinak jako v těch 4 letech, tak toho jsem se bála, samozřejmě děti uměj být zlý, co si budem povídat, z toho jsem měla trochu strach, ale vlastně ako dcera si s tím poradila úplně v pohodě, takže když se jí prostě někdo jako zeptá, tak řekne joj á tátu nemám, já mám doma maminku a tehdy říkala Míšu a když sej i na to ty děti vyptávaly, tak řekla jak to je a víc se tím nezabývali, tam to skončilo. TO bylo v klidu. A ta mladší, ta měla výhodu, že to viděla i u tý starší ségry a ona vlastně nastoupila do stejný školky jako starší dcera a už i učitelky byly jako obeznámený s tou situací, takže ta mladší dcera se s tím zatím ani nesetkala, že by sej í někdo na něco ptal. Ona je taková ukecaná, řekne i to co neví, dost od rány, tak i kdyby k něcomu takovému došlo tak jim řekne svoje a pude :D Ale tohleto jsme fakt řešily od malička, ale říkám s tou starší víc a ta mladší tam se to nějak jako vezlo společně.

L: Um, takže so žiadnou nepríjemnou situáciou sa nestretli zatiaľ hej?

La: Zatím vůbec. Teda nevím o tom. Nevím o tom, že by byl nějaký problém s někým. S učitelkama ne, a taky i pediatr, doktorka dětská to věděla úplně jako od začátku, co jsme se tam registrovaly. Z dospělejma dalšíma moc nepřicházej do styku.

L: A čo vy s partnerkou?

La: Musím říct, že vlastně taky ne, jako když jsme na úřadě řešily nějak občanky nebo, registrované partnerství, tak jsem se nesetkala, že by se někdo jako zarazil, nebo měl nepříjemnou otázku, nebo pohled, to vůbec ne. Jediný nepříjemný věci si pamatuju z doby, když jsem začala já jako v sobě ten svůj vnitřní coming out a to jsem jako vnímala z okolí nepříjemný věci, jako že jsem nemocná a tak. Tím sej ako člověk prokouše. Ale v týchle době jako vůbec. Od té doby co mám děti, nebo i x let před tím. Jenom na tom začátku.

L: A aj holky nejak možno pripravujete, že by sa také niečo mohlo vyskytnúť teoreticky?

La: Musím říct, že tu mladší ještě ne, to jsme úplně neprobíraly, ale s tou starší jsme se bavily, že by něco takového mohlo přijít a spíš jsem se jí snažila uklidnit, že kdyby něco takového se stalo, tak ať za mnou přijde, že si o tom popovídáme. Ale zatím ne. Takže říkám s tou mladší ne, ale já mám pocit, že ona má trošku svůj svět a když se s ní snažím bavit o nějakých vážných věcech, tak kolikrát vůbec nechápe co po ní chci, takže tam očekávám, že snad ten příští rok když půjde do školy, že ta zralost tam jako bude jiná. To téma se samozřejmě otevřít jako chystám, ale zatím ještě k tomu nedošlo.

L: Dobře, ešte sa vás spýtam na vašich ostatných príbuzných. Zapájajú sa nejak do výchovy holek? Spomínali ste rodičov alebo rodičia partneriek?

La: Jako jestli zapojují do výchovy holek? No možná jenom, nebo jenom... moje mamka, jak už jsem říkala, že ona je takovej generál trošku, tak má občas takový výchovný tendence zákazů a příkazů i k mým dětem, ze začátku jsem to jako moc nedávala, ale snažila jsem se to nějak v sobě si usadit a nechávat trošku volný průběh, protože jiný pravidla mají pak u mě a jiný s tou babičkou, protože samozřejmě často tam jezděj na dovolenou, a bývají tam často na noc a nemůžu úplně tý mamce říkat, že tohle dělej. Holky jí jako milujou, jen vidí, že je v jistech věcech jako přísnější. Ale jinak se do té výchovy nikdo jinej jako významně nezapojuje, možná ještě rodiče bývalý partnerky, druhá babička a děda, tak ty to maj trošku podobně, ty mají trošku benevolentnější výchovu, že jim dovolí věci, který bych já třeba nedovolila, od každého ty pravidla můžou být trošku jiný. Takže ty výchovný vstupy tam jako jsou. Ale nic asi, že by nám do toho nějak dramaticky kecali, to ne.

L: Nám ešte pár respondentiek hovorilo, že deti sa zvyknú stretávať aj s darcami, vy to tak nemáte?

La: My to tak nemáme. Vůbec ho jako neznaj, my ho v podstatě taky neznáme, máme tu výhodu, že ten dárcer byl jako anonymní a že se snad do takových situací jako nezamotáme, že někdo by to chtěl jinak, oni vědí že, teda ta mladší nevím jestli si to uvědomuje, ale ta starší ví, že přišel někdo kdo nám jako pomohl a díky tomu pánovi máme děti, máme holky. Ale vídat se s ním nebudou a zatím.. jako je otázka, jak to samozřejmě bude dál. Ale zatím nedošly do takový fázy, že by se na něj vyptávaly, nebo chtěly setkat. To zatím nebylo.

L: Uhm. Dobře, tak ďakujem za moju časť je to všetko, predám slovo Káji.

La: Rád ose stalo ☺

L: Ďakujem pekne ☺.